

Ομιλία Πρύτανη, Καθηγητή Κωνσταντίνου Χριστοφίδη με τίτλο «Μεγάλοι Κύπριοι» Τελετή αποφοίτησης, 27 Ιουνίου 2017

Με ιδιαίτερη χαρά σας καλωσορίζω στην 22η τελετή αποφοίτησης του Πανεπιστημίου Κύπρου, η οποία αποτελεί τη μεγάλη συνάντηση της πανεπιστημιακής κοινότητας και της κυπριακής κοινωνίας. Συνάντηση, που πραγματοποιείται ως κορυφαία συμβολική πράξη δημόσιας επιβράβευσης της ατομικής προσπάθειας κάθε απόφοιτου, και εκδήλωσης εκτίμησης προς κάθε οικογένεια ξεχωριστά, που υποστήριξε σταθερά τις φοιτήτριες και τους φοιτητές κατά τη διάρκεια των σπουδών τους. Αποτελεί ταυτόχρονα και δημόσια ένδειξη ευγνωμοσύνης προς τους ακαδημαϊκούς, το διοικητικό προσωπικό, τον πρόεδρο και τα μέλη του Συμβουλίου και της Συγκλήτου που εργάστηκαν με αφοσίωση για την καλύτερη δυνατή μεταπτυχιακή εκπαίδευση των σημερινών αποφοίτων.

Αγαπητές και αγαπητοί απόφοιτοι,

Γνωρίζουμε καλά ότι, τα όρια ενός έθνους καθορίζονται από τα όρια της παιδείας του και κατ' επέκταση από τα όρια των πανεπιστημίων του.

Υπάρχουν πολλοί Κύπριοι, άνδρες και γυναίκες, που χάραξαν τη μοίρα, την πορεία και την ιστορία της πατρίδας μας. Σε δύο από αυτούς θα αναφερθώ σήμερα, γιατί αποτελούν πρότυπα από τα οποία μπορούμε να αντλήσουμε έμπνευση για να χαράξουμε και να δημιουργήσουμε το δικό μας πρωτότυπο - και γιατί όχι - το δικό μας αντισυμβατικό δρόμο. *Εξάλλου, αν δεν είσαι πρόθυμος να ρισκάρεις για το ασυνήθιστο, θα πρέπει να συμβιβαστείς με το συνηθισμένο.*

Απόψε, θα σας μιλήσω για δύο μεγάλους Κύπριους, έναν αθλητή και έναν πολιτικό διανοούμενο. Τι έχουν άραγε κοινό μεταξύ τους; Μα την «παράφορη» και την ανιδιοτελή αγάπη για την πατρίδα τους. Η στάση ζωής τους μπορεί να μας διδάξει πολλά.

Θα σας μιλήσω αρχικά για μια μεγάλη μορφή του ελληνικού αθλητισμού, τον ήρωα μιας ολόκληρης εποχής, τον Στέλιο Κυριακίδη.

Γεννήθηκε σ' ένα φτωχόσπιτο των 2 δωματίων στον Στατό της Πάφου, το Γενάρη του 1910. Ήταν το 5^ο παιδί του Γιάννη και της Ελένης Κυριακίδη. Άφησε το σχολείο στα 14 και μπήκε στον αγώνα για επιβίωση. Στον αθλητισμό εντάχθηκε συμπωματικά.

Στους Παγκύπριους αγώνες του 1932, μέσα σε 2 μέρες, πέτυχε 4 πρώτες νίκες: στα 1.500, 5.000, 10.000 μέτρα και στον ημι-μαραθώνιο. Ήταν φανερό ότι η Κύπρος ήταν πολύ μικρή για αυτόν. Πήγε, λοιπόν, στην Ελλάδα για να αγωνιστεί και σύντομα έγινε μέλος της εθνικής ομάδας. Το άστρο του

έλαμψε στους βαλκανικούς αγώνες του Ζάγκρεμπ το 1934, όπου κατέρριψε το ρεκόρ του ολυμπιονίκη Σπύρου Λούη, κάνοντας τον καλύτερο χρόνο στην Ευρώπη.

Ο Κυριακίδης ήταν τότε 24 χρονών και όλη η Ελλάδα άρχισε να μιλά γι' αυτόν· για έναν δρομέα παγκόσμιας κλάσης.

Το 1936, συμμετείχε στο μαραθώνιο των Ολυμπιακών Αγώνων του Βερολίνου. Τερμάτισε 11^{ος} και έκανε μια σημαντική γνωριμία που θα αποβεί καθοριστική για τη μετέπειτα πορεία του. Γνώρισε τον μαραθωνοδρόμο Τζόνι Κέλι, ο οποίος τον προσκάλεσε να λάβει μέρος στο διάσημο Μαραθώνιο της Βοστώνης.

Το 1938, λοιπόν, ο Στέλιος Κυριακίδης έτρεξε στη Βοστώνη, όπου έτυχε θερμής υποδοχής από όλη την ελληνική κοινότητα. Η φυσική του κατάσταση ήταν εξαιρετική, τον πρόδωσαν όμως τα ολοκαίνουρια αθλητικά παπούτσια που του χάρισαν οι Έλληνες της Βοστώνης. Γιατί... ποτέ δεν τρέχεις ένα μαραθώνιο με καινούρια παπούτσια!

Στα μέσα της διαδρομής, ο Κυριακίδης εγκαταλείπει με ματωμένα πόδια προκαλώντας μεγάλη απογοήτευση στους Έλληνες που τον περίμεναν στο τέρμα.

Λίγο πριν φύγει από τη Βοστώνη επισκέφτηκε τον αθλητικογράφο Jerry Nason και έδωσε μια υπόσχεση: «Μια μέρα θα επιστρέψω και θα κερδίσω τον μαραθώνιο της Βοστώνης».

Το 1940 άρχισε ο 2^{ος} παγκόσμιος πόλεμος με τους Ναζί να φθάνουν στην Αθήνα το 41. Ο Ελληνισμός ζει στην εξαθλίωση και την πείνα. Ο Κυριακίδης και η οικογένειά του προσπαθούν να επιβιώσουν. Σε κάθε γωνία της Αθήνας παραμονεύει ο θάνατος. Τα πεινασμένα βλέμματα των παιδιών σημαδεύουν τον Στέλιο Κυριακίδη. Η κατεχόμενη Αθήνα μετατρέπεται σε ένα ατέλειωτο νεκροταφείο. Εκτελέσεις γίνονται καθημερινά. 250.000 άνθρωποι πέθαναν από την πείνα τον 1^ο χειμώνα της κατοχής.

Το 1946, εν μέσω εμφυλίου πολέμου, σε μια στιγμή που δεν υπήρχε ελπίδα, ο Κυριακίδης αποφασίζει να τρέξει και πάλι στη Βοστώνη για να συγκεντρώσει βοήθεια για τους εξαθλιωμένους Έλληνες. Ήθελε μέσα από την κούρσα του να κάνει γνωστό το δράμα που ζει η Ελλάδα. Ήταν ήδη 36 χρονών· πεινασμένος, εξαθλιωμένος, έξι χρόνια χωρίς προπόνηση.

Με τη βοήθεια των Ελλήνων αποδήμων φθάνει στην Αμερική τον Απρίλη του '46. «*Ηρθα να τρέξω για την Ελλάδα*» δήλωσε στην άφιξή του.

Περνά από ιατρικές εξετάσεις. Στο σκελετωμένο κορμί του και το βασανισμένο του πρόσωπο αποτυπωνόταν ο πόνος ενός ολόκληρου λαού. Οι γιατροί του απαγορεύουν να τρέξει με τον φόβο ότι θα μπορούσε να πεθάνει στη διαδρομή. Επεμβαίνει ο Ελληνοαμερικανός Γιώργος Δημητρακόπουλος λέγοντάς τους ότι η ευθύνη ανήκει στην Ελλάδα. Τρέχει, λοιπόν, με το νούμερο 77. Ο Κυριακίδης κερδίζει στο τελευταίο μίλι το φίλο του Τζόνι Κέλι, νικητή του Μαραθωνίου της Βοστώνης το 45. Περιγράφει, λοιπόν, ο Κυριακίδης: «η κραυγή ενός Έλληνα μετανάστη με συγκλόνησε. Η ψυχή μου νίκησε το σώμα μου».

Τερμάτισε πρώτος φωνάζοντας με όλη τη δύναμη της ψυχής του «Για την Ελλάδα» (ήταν ο πρώτος που το φώναξε). 2 ώρες, 29 λεπτά, 27 δευτερόλεπτα: ήταν ο καλύτερος χρόνος παγκοσμίως το 46.

Ο άνθρωπος που έζησε στη σκιά του θανάτου για 6 χρόνια, έσπασε το εθνικό ρεκόρ κατά 16 λεπτά.

«Καθ' όλη τη διαδρομή έβλεπα μπροστά μου τα παιδιά μου, την Ακρόπολη και την ελληνική σημαία» δήλωσε αργότερα.

«Καλά βρε παιδί μου, πώς έχασες απ' αυτόν τον κοκαλιάρη κι αδύναμο Έλληνα;» θα ρωτήσει ο πρόεδρος Χάρι Τρούμαν τον Τζόνι Κέλι. Και αυτός θα απαντήσει: *«Πως θα μπορούσα να κερδίσω ποτέ έναν τέτοιο αθλητή; Εγώ έτρεχα για τον εαυτό μου κι αυτός για μια ολόκληρη πατρίδα, έτρεχε για 7 εκατομμύρια πεινασμένους Έλληνες».*

Η ημερομηνία ήταν τότε 20 Απριλίου του 1946. Όμως, η μεγάλη νίκη του Στέλιου Κυριακίδη δεν «τελείωσε» στο νήμα. Χρησιμοποιώντας την τεράστια φήμη που απέκτησε, άρχισε μια τεράστια εκστρατεία για τη συλλογή βοήθειας για τον ελληνικό λαό. Τρόφιμα, ρούχα, φάρμακα, χρήματα. Όλοι οι Έλληνες της Αμερικής αγκάλιασαν αυτήν την προσπάθεια. Κατάφερε να γεμίσει δύο ολόκληρα πλοία. Μια βοήθεια που έσωσε χιλιάδες ζωές στην αιμορραγούσα Ελλάδα. Όλη η Αμερική έμαθε για το δράμα της Ελλάδας. Ξύπνησαν συνειδήσεις. Ήταν μια νίκη που αφύπνισε τους Έλληνες, τους υπενθύμισε ότι υπάρχουν, τους υπενθύμισε τις αστείρευτες δυνάμεις του έθνους.

Τον Μάη του '46, στα μέσα του Εμφυλίου πολέμου, η Ελλάδα υποδέχεται τον Κυριακίδη ως εθνικό ήρωα. Ένα εκατομμύριο Έλληνες τον επευφημούν από το αεροδρόμιο μέχρι το μνημείο του αγνώστου στρατιώτη.

Ο Στέλιος έφυγε στις 10 Δεκεμβρίου του 1987. Σήμερα, 2 γλυπτά έργα όπου απεικονίζεται ο Σπύρος Λούης να δείχνει το δρόμο στον Στέλιο Κυριακίδη, το πρωτότυπο στον Μαραθώνα και το πιστό αντίγραφο του στη Βοστώνη, θυμίζουν εκείνη τη μεγάλη νίκη.

Τον Απρίλιο του 2016 συνάντησα τον πρώην κυβερνήτη της Μασαχουσέτης, και υποψήφιο πρόεδρο Μάικλ Δουκάκη στο Γερεβάν της Αρμενίας. Δίδασκε τότε διεθνείς σχέσεις στο Αμερικανικό Πανεπιστήμιο του Γερεβάν. Όταν μας σύστησαν, ο Δουκάκης μου είπε «Ήμουν 13 χρονών όταν, ο δικός σας, ο Κύπριος Στέλιος Κυριακίδης τερμάτισε πρώτος στο μαραθώνιο της Βοστώνης. Εκείνη την ημέρα ένιωσα πολύ περήφανος που είμαι Έλληνας».

Θα διερωτάστε γιατί σας μεταφέρω τον αγώνα του Στέλιου Κυριακίδη. Διότι, το σθένος του, το άκαμπτο πνεύμα του μπροστά στις κακουχίες, η επιμονή και η βεβαιότητά του ότι μπορεί να διακριθεί, η λιονταρίσια καρδιά και η εγκαρτέρησή του είναι χαρακτηριστικά που πρέπει να διακρίνουν κάθε νέο, κάθε άνθρωπο στην προσπάθειά του να πορευτεί στο δικό του μοναχικό και μοναδικό δρόμο.

Το ταλέντο και η προσήλωση του Στέλιου αλλά και το τεράστιο ψυχικό απόθεμα και η πειθαρχία σε αυτό που επέλεξε να ακολουθήσει τον οδήγησαν στην επιτυχία. Είναι αυτός ο μαγικός συνδυασμός που καλείστε σήμερα, αγαπητοί απόφοιτοι, να ανακαλύψετε για να πετύχετε τους στόχους σας.

Κανένας δεν μπορεί να σας υποσχεθεί ότι όλα θα σας προσφερθούν απλόχερα. Όμως, το Πανεπιστήμιό, σας έχει δώσει στέρεα ερείσματα για να μπορέσετε να ξεκινήσετε τη δική σας πορεία. Ο δρομέας Στέλιος Κυριακίδης, ως είναι ο οδηγός σας στον στίβο που ονομάζεται ζωή. Ένας στίβος απαιτητικός, με διακυμάνσεις, εκπλήξεις και προκλήσεις!

Θα σας μιλήσω για ακόμα έναν αληθινό πατριώτη, τον οποίο θαύμαζα από τα εφηβικά μου χρόνια. Τον Αδάμ Αδάμαντο, πολιτικό διανοούμενο, νεοελληνιστή, με συγγραφικό έργο, εκφραστή του ονείρου και μελετητή του Ομήρου. Έναν άνθρωπο που αγάπησε πραγματικά τον τόπο μας, τολμώντας να έρθει σε ρήξη με τα τετριμμένα και εύηχα συνθήματα της εποχής.

Ο Αδάμ Αδάμαντος γεννήθηκε στη Δερύνεια τον Σεπτέμβρη του 1904. Ήταν ο πρώτος εκλεγμένος δήμαρχος Αμμοχώστου μετά τα Οκτωβριανά. Μετέτρεψε την Αμμόχωστο σε μια σύγχρονη πόλη. Κατά την περίοδο που διετέλεσε Δήμαρχος, από το 1943 μέχρι το 53, ξεχώρισε για το πνεύμα συναίνεσης που τον διέκρινε. «Έκτισε δημοτικές λαϊκές πολυκατοικίες όχι μόνο στο τμήμα της πόλης που κατοικούσαν Ελληνοκύπριοι αλλά και στον λεγόμενο τουρκομαχαλλά».

Διορατικός και διακατεχόμενος από το πνεύμα του πολιτικού ρεαλισμού, δεν δίστασε να εκφράσει την άποψη ότι οι Κύπριοι θα έπρεπε να εστιάσουν στην πολιτική της αυτοκυβέρνησης και όχι της ένωσης.

Από τους λίγους πολιτικούς που τόλμησαν ίσως να υπερασπιστούν με σθένος τις πεποιθήσεις τους, ανεξαρτήτως κόστους, προέβη σε μια ρεαλιστική ανάγνωση των ιστορικών δεδομένων της εποχής, αντιλαμβανόμενος ότι το όραμα μιας ελεύθερης Κύπρου θα ήταν δυνατό μόνο με την ειρηνική και αρμονική συνεργασία όλων των κοινοτήτων του νησιού.

Ο Αδάμαντος έθεσε πάνω από το κόμμα την αγάπη του για την πατρίδα. Τόλμησε δηλαδή, να πράξει το κατά τα φαινόμενα αυτονόητο, δυσνόητο όμως για πολλούς «επαγγελματίες» πολιτικούς ακόμα και σήμερα.

Ο Αδάμαντος είχε από νωρίς κατανοήσει πόσο σημαντική είναι η συνεργασία με όλους τους Κύπριους, για το ευρύτερο καλό. Συνειδητοποίησε ότι, η ειρηνική συμβίωση προϋποθέτει δίκαιη μεταχείριση και αντιμετώπιση, μακριά από μισαλλοδοξίες, εγωκεντρισμούς και φυλετικές – θρησκευτικές εσωστρέφειες.

Γράφει χαρακτηριστικά στο ατελές του ποίημα «Αγέλαος» ο Αλεξανδρινός ποιητής, Κωνσταντίνος Καβάφης.

***«Δεν είναι πια καιρός να πολεμούμε ο ένας τον άλλον.
Λόγια σοφά. Μα δεν έπιασαν τόπο.
Στες φοβερές, επάρατες ημέρες
των Κυνός Κεφαλών, της Μαγνησίας, της Πύδνας,
πολλοί εκ των Ελλήνων θα θυμήθηκαν
τα λόγια τα σοφά, που δεν έπιασαν τόπο.»***

Ο Αδάμαντος έχασε τις εκλογές του Μάη του 53 προφανώς γιατί ήταν πολύ διαφορετικός για την εποχή του.

Τα λόγια τα σοφά του Αδάμ Αδάμαντος που δεν έπιασαν τόπο, τα θυμόμαστε και εμείς τις «επάρατες ημέρες» της εισβολής και της κατοχής, τα ανακαλούμε στη μνήμη καθημερινά, γιατί, 43 και πλέον χρόνια τώρα, ζούμε με τις συνέπειες και των δικών μας λαθών, της επιπολαιότητας, της πολιτικής μας μωρίας, της ανικανότητάς μας, σε πολλές περιπτώσεις, να διαβάσουμε και να αποκωδικοποιήσουμε ορθολογικά τη διεθνή πολιτική και τον γεωπολιτικό μας περίγυρο.

Το καλύτερο μάθημα για όσους έζησαν τον Αδάμαντος και για όσους έχουν την ευκαιρία να μάθουν για το έργο του ήταν ο τρόπος ζωής του, η εντιμότητα με την οποία ενήργησε ως μέλος της Αριστεράς, ως πολιτικός, αλλά κυρίως ως ενεργός πολίτης, υπηρετώντας την πατρίδα του.

Συναινετικός, συμφιλιωτικός, το διαμάντι της «Αριστεράς» όπως τον χαρακτήρισαν, υποστήριξε μέχρι τέλους, με σθένος, τις θέσεις του για αυτοδιάθεση. Για το λόγο αυτό από ίνδαλμα, έγινε «αποδιοπομπαίος τράγος». Χαρακτηρίστηκε ως εχθρός του λαού, λοιδορήθηκε βάνουσα. Τον κατηγορήσαν επίσης ως αποστάτη συνταγματόφιλο, αγγλόφιλο και προσπάθησαν να τον παρουσιάσουν, ούτε λίγο, ούτε πολύ, ως προδότη που υποστήριζε την παροχή συντάγματος και όχι την Ένωση.

Παρόλα αυτά, η πολιτική απομόνωση δεν τον ώθησε να αλλάξει αίφνης τις πεποιθήσεις του. Φαντάζομαι ότι η πολεμική στάση της παράταξής του θα τον πλήγωσε. Η συνείδησή του, όμως, του επέβαλε να τοποθετηθεί ανοικτά για το μέλλον της πατρίδας του.

Όταν έφυγε από το δημαρχείο, 49 χρονών, θέλησε να επανέλθει στην εκπαίδευση. Του έκλειναν, όμως, τις πόρτες σε όλα τα σχολεία της Αμμοχώστου. Αναγκάστηκε να αναζητήσει δουλειά σε άλλη πόλη. Το 1954 προσελήφθη στο Διδασκαλικό Κολλέγιο Μόρφου. Το 1958 το Διδασκαλικό Κολλέγιο μετακομίζει στην Παιδαγωγική Ακαδημία, μαζί και ο Αδάμ Αδάμαντος. Στις 15 Απριλίου του 1959, άφησε την τελευταία του πνοή σε ηλικία 55 ετών. Κατάρρευσε στην αίθουσα διδασκαλίας ενώ δίδασκε σε δασκάλους σπουδαστές.

Τάφηκε στην αγαπημένη του Αμμόχωστο. Στον τάφο του μια απλή επιγραφή: *«πόσο υπέροχο πράγμα είναι ο άνθρωπος, όταν είναι πραγματικά άνθρωπος».*

Σήμερα, ένας μικρός δρόμος στην Δερύνεια φέρει το όνομα του ως το μόνο ίχνος αναγνώρισης της δημόσιας παρουσίας αυτού του χαρισματικού ανθρώπου. Σε αντίθεση με τον Κυριακίδη, ο απόηχος του Αδάμαντος είναι ασθενής στη συλλογική μνήμη.

Όμως ανθρώπους όπως τον Αδάμ Αδάμαντος τους έχουμε σήμερα περισσότερο ανάγκη από ποτέ. Τους χρειαζόμαστε ως φωτεινά παραδείγματα ρεαλισμού, γιατί βάζουν πάνω από τις δικές τους επιθυμίες, πάνω από το ίδιο όφελος και τα λόγια τα ωραία και τα αρεστά, την αγάπη τους για την πατρίδα.

Δεν υπάρχουν ιδέες, γράφει ο Νίκος Καζαντζάκης, υπάρχουν μονάχα άνθρωποι που κουβαλούν τις ιδέες, κι αυτές παίρνουν το μπόι του ανθρώπου που τις κουβαλάει.

Οφείλουμε στην μνήμη ανθρώπων όπως είναι ο Αδάμ Αδάμαντος και ο Στέλιος Κυριακίδης να ξαναφτιάξουμε την πατρίδα μας.

Να είστε θαρραλέοι και πιστοί στα πιστεύω σας, όπως ο Αδάμ Αδάμαντος, ακόμα κι όταν αυτή η πίστη ενέχει σημαντικό κόστος. Αγνοήστε τους λαϊκιστές και τους ψεύτικους εμπόρους της ελπίδας. Προσπαθήστε να διακρίνετε ποιοι ενδιαφέρονται για τις επόμενες γενιές και ποιοι για τις επόμενες εκλογές.

Να είστε ακόμα πεισματάρηδες και αφοσιωμένοι σε ό,τι αποφασίσετε να ακολουθήσετε, όπως ο Στέλιος Κυριακίδης.

Οι Μεγάλοι Κύπριοι μας καλούν με το παράδειγμά τους να είμαστε τολμηροί, να μην απογοητευόμαστε, να μη σταματάμε με την πρώτη δυσκολία, αλλά να κινούμαστε προσηλωμένοι στο στόχο και το σκοπό μας. Μας υπενθυμίζουν επίσης ότι αξίζει να θυσιαζόμαστε για αξίες και ιδανικά που υπερβαίνουν το εγώ και το προσωπικό μας συμφέρον.

Αγαπητές και αγαπητοί απόφοιτοι,

Πίστευα και πιστεύω, ότι τη μοίρα των λαών δεν την καθορίζουν, ούτε τα κόμματα, ούτε τα πολιτικά κινήματα, ούτε οι λεγόμενες λαϊκές μάζες που έχουν βέβαια τον ιστορικό τους ρόλο. Τη μοίρα των λαών, την καθορίζουν πάντα μερικοί εκλεκτοί άνθρωποι που έχουν τη δυνατότητα να συγχρονίζουν το εσωτερικό τους ρολόι με το ρολόι της ιστορίας.

Εύχομαι σε μια παρόμοια τελετή ύστερα από χρόνια, ένας άλλος πρύτανης, να αναφερθεί σε κάποιους άλλους μεγάλους Κύπριους και Κύπριες, που σήμερα βρίσκονται ανάμεσα σας. Να αναφερθεί σε σας, αναγνωρίζοντας ότι αλλάξατε τον ρου της ιστορίας της πατρίδας μας, ότι ανοίξατε νέες προοπτικές, ότι ταξιδέψατε τη χώρα μας σε όλο τον κόσμο, στα μεγάλα εργαστήρια της επιστήμης, της γνώσης, στα μεγάλα κέντρα σκέψης, στα κέντρα του πολιτισμού.

Το να βρεις το σωστό επάγγελμα είναι σαν να βρίσκεις τη ψυχή σου σ' αυτόν τον κόσμο. Μη ξεχνάτε ότι οι απόφοιτοι των πανεπιστημίων δεν πρέπει μόνο να αναζητούν ήδη υπάρχουσες θέσεις εργασίας, αλλά, ακόμη πιο σημαντικό, να δημιουργούν θέσεις εργασίας - να έχουν τη δυνατότητα να σκέφτονται αντισυμβατικά, εκτός δεδομένων πλαισίων.

Εκ μέρους όλων των καθηγητών σας, συγχαίρω θερμά εσάς, αλλά και τους γονείς και τις οικογένειές σας, οι οποίοι σας στήριζαν έμπρακτα καθ' όλη τη διάρκεια των σπουδών σας. Θέλω να είστε υπερήφανοι για το πτυχίο σας, αλλά και το πανεπιστήμιό σας, το οποίο να είστε βέβαιοι πως θα συνεχίσει να σας στηρίζει στο κάθε σας βήμα, ειδικά στις σημερινές δύσκολες συνθήκες. Πάντα θα είστε δικά μας παιδιά!

Να θυμάστε, δεν αρκεί το ταλέντο. Ταλέντο είναι να έχεις λαχτάρα να κάνεις κάτι. Περπατήστε τους δύσκολους δρόμους και αφήστε τα ίχνη σας.

Ο άνθρωπος δεν μπορεί να ανακαλύψει νέους ωκεανούς αν δεν έχει το θάρρος να απομακρυνθεί από την ακτή έγραφε πριν από ένα αιώνα ο Γάλλος συγγραφέας και Νομπελίστας, André Gide.

Σε αυτό τον σκληρό, δύσκολο και ανταγωνιστικό κόσμο που ζούμε, το μέλλον ανήκει στους καινοτόμους, τους τολμηρούς, τους οραματιστές.

Δημιουργήστε, καινοτομήστε, αντλείστε παραδείγματα από ανθρώπους πρότυπα.

Ο Στέλιος Κυριακίδης έτρεξε για 7 εκατομμύρια πεινασμένους Έλληνες!

Εσείς, ήρθε η ώρα, να τρέξετε για σχεδόν ένα εκατομμύριο Κύπριους που αναζητούν το ιστορικό τους πεπρωμένο.

Τρέξτε για αυτή την σκοτεινή αλλά συνάμα φωτεινή πατρίδα.

Γίνετε εσείς η όμορφη όψη της πατρίδας μας, η άλλη Κύπρος.

Θερμά συγχαρητήρια για όσα πετύχατε και καλή αρχή σε όσα θα πετύχετε.

Σας ευχαριστώ!